

PROLOG

Monolog žrtve

Ja sam žrtva, bez imena i groba! Otišao sam sa ovog sveta datuma X, meseca X, godine X. Bez imena, jer moje ime više nikoga ne zanima, bez groba, jer nije trebalo da me nađu čak ni mrtvog.

Tog dana su me bacili u jednu rupu kao da sam uginuli pas, po meni nisu bacali ruže, čak ni samo jednu jedinu kao poslednju uspomenu sa ovog sveta. Ni to mi nisu pružili, nije bilo prolivenih suza.

Kao da nije bilo dovoljno što sam negde zauvek ostao nepoznata osoba i što mi se telo pretvorilo u park po kome šetaju crvi, mirišem na zemlju koju kvasi kiša, zemlja me melje i niko ne dolazi da me oplače, već su me skotrljali šutirajući me, psujući me uz reč „crkotino” dok su me ubacivali u raku. Dobro su me sakrili, nije ostalo ni traga ni glasa od mene na tom svetu, kako me ne bi pronašli kada me budu tražili.

Nekada sam i ja bio među ljudima, čovek s vrlinama i manama kao i svi, sa snom da živim život do kraja. Čak sam se i smejao sa čovekom, činio mu dobro, nosio ga na leđima kada ne bi mogao ni korak da napravi.

Sada me nazivaju žrtvom. Kažem im: nema gore sudbine nego da odeš s tog sveta kao žrtva!

U redu je da ti prekinu nit života kao da su bogovi, ali ti nosiš pravo sa sobom i kao što se smrt nikada ne može poništiti, tako se ni nepravda nikada ne može ispraviti.

Na ovom drugom svetu ima svakakvih pridošlica, ima onih kojima je došlo vreme, onih koji su ubijali jer su voleli da ubijaju, nesrećnika koji su otišli zbog jedne male slučajne greške i nemaju kome da se žale nego bogu, ali od svih njih mi smo najnesrećniji, najomraženiji.

Toliko da ne želimo da kažemo da smo žrtve!

Da kažeš da si žrtva, isto je kao da istovremeno potvrđuješ svoju nemoć da odbraniš svoj život tog datuma X, meseca X, godine X. Sećaju te se milostivo, žale te, čak i ako ne želiš njihovu samilost.

Dode ti da se raspadneš, da postaneš zrnce zemlje! Ali eto nikako se ne raspadam i nikada neću postati prah, đubrivo za cveće. Zato i jecam, ali niko me ne čuje. I nisu krivi. Oni što gaze zemlju iznad mene su preživeli koji još uvek ne razumeju jezik Nečastivog.

Od trenutka kada sam postao pokojni želim da se raspadnem, ali još uvek se nisam raspao.

Ne dozvoljava mi dug. U momentu prelaska na ovaj svet on mi je ostao s druge strane. Izašao je, kao duša, s poslednjim uzdahom koji sam ispustio na tom svetu, jednim dubokim uzdahom, zamislite kakav uzdah može da ispusti onaj koji odlazi s vašeg sveta uzalud, ni zbog čega, koji je nastradao.

Zato brbljam i mumlam i vama sada, da mi se vrati dug.

Ne želim ništa drugo. Niti želim da se mešam u stvari sveta iznad mene. Sećanje na žrtvu dosađuje, neprijatno je, znam. Samo želim da se raspadnem!

Ali dug koji vi imate nastavlja da se pojavljuje tamo. To je neizbrisiv dug! A ja čekam.

Nemamo mira ni vi ni ja na tom svetu. Jadan onaj koga on prati, pojavljuje se i pritiska mu dušu svaki dan težinom koja razara. Osobu koju izabere ostavlja besanu, isteruje joj san iz glave, dovodi do toga da luta po svetu kao hipnotisana, ne znajući šta traži. Čak je i vazduh težak od njegove težine. Ne želi da prestraši, jednostavno živi imaju strah od utvara; sam taj dug je nem, čak ni osobi koju izabere ne kaže da želi da bude otplaćen.

Pračeni i ne shvata da je odabran, misli da je proklet! Oni koji nisu zaposednuti njegovim demonom, još gore, onog koji jeste smatraju ludim, nesrećnika prave ludakom.

Komplikovana je to stvar, klupko od crne niti!

Ali ja više ne mogu da raspetljivam klupko tog drugog sveta. Niti da vratim dug, dok se ne otplati.

Dug ne želi osetu, ne želi krv. Ne traži da se ubica izvede pred sud, to su vaša posla. Ali i kada bi se položio račun i kada bi pravda bila zadovoljena, meni to više ne bi bio spas, ništa mi ne bi značilo „izvini”. Jer se život daje samo jedanput.

Dug traži da se svet učini boljim šireći poruku bratstva, dakle jednu od onih zapovesti iz svetih knjiga, da čovek ne ubija čoveka, još gore, da ne oduzima brutalno život drugome nepravedno. Ima već hiljadu godina kako je to rečeno i ništa se nije promenilo. Ništa. Ne daj bože da vam se to desi, kao što se meni desilo.

Dug ima poslednju želju, jednostavnu, miroljubivu, koja je i moja želja. Tamo gde je prošlost prepuštena propasti, gde su priče o tragedijama držane pod ključem, ne diše se slobodno i vazduh ima miris zemlje. On samo želi da priče izađu na videlo, da se pričaju, iz generacije u generaciju, da ne umiru od zaborava.

Moj dug s te druge strane čeka da neka usta ispričaju ono što se dogodilo, da jedna ruka stavi na papir priče iz prošlosti ili barem nekoliko njenih mrvica.

Samo tako će se izbrisati. Umiriće se kada se smesti u vaše sećanje. Onda tu više neće imati šta da traži. Vратиće mi se. Da i ja istrunem!